

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Stachurska
Protokolant:	Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy H. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania H. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 21 kwietnia 2017 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje H. R. świadczenie przedemerytalne od dnia 30 marca 2017 r.,
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

H. R. w dniu 11 maja 2017 roku złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 21 kwietnia 2017 roku, znak: (...), przyznającej świadczenie przedemerytalne od dnia 6 kwietnia 2017r. i wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do w/w świadczenia począwszy od dnia 27 stycznia 2017r.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego złożyła w dniu 26 stycznia 2017r. Został on załatwiony odmownie decyzją z dnia 24 lutego 2017r., znak: (...), z powodu nie przedstawienia dokumentu pozwalającego na ustalenie przyczyn rozwiązania stosunku pracy. Dokumentu tego nie mogła jednak wówczas przedstawić, ponieważ w Sądzie toczyło się postępowanie przeciwko ostatniemu pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy.

Odwołanie od wskazanej decyzji z dnia 24 lutego 2017r. ubezpieczona złożyła w dniu 29 marca 2017r. i powołała się w nim na wyrok Sądu I instancji z dnia 11 sierpnia 2016r., nakazujący pracodawcy dopisanie w świadectwie pracy w punkcie dotyczącym sposobu ustania stosunku pracy, że do jego rozwiązania doszło z przyczyn nie dotyczących pracownika w rozumieniu ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Do wniosku ubezpieczona dołączyła również wyrok Sądu Okręgowego w

Warszawie z dnia 14 marca 2017r., z którego wynika, że apelacja zakładu pracy została oddalona. Następnie, po uzyskaniu od pracodawcy sprostowanego świadectwa pracy, co nastąpiło w dniu 4 kwietnia 2017r., ubezpieczona niezwłocznie, bo 5 kwietnia 2017r. złożyła je w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. ZUS decyzją z dnia 21 kwietnia 2017r. przyznał świadczenie przedemerytalne od dnia 6 kwietnia 2017r., a nie od dnia następnego po dniu złożenia wniosku, tj. od 27 stycznia 2017r.

Wedle stanowiska ubezpieczonej jej roszczenie nie zostało w pełni zaspokojone, ponieważ ZUS rozpatrując sprawę nie uwzględnił tego, że wniosek o świadczenie przedemerytalne został złożony w dniu 26 stycznia 2017 roku, jak i faktu, że pracodawca pomimo decyzji Sądu nie dokonał sprostowania świadectwa pracy i złożył apelację. Fakt, że sprawa toczyła się w Sądzie dwukrotnie nie może w ocenie ubezpieczonej powodować dla niej kolejnej szkody tym bardziej, że w dniu 30 stycznia 2017r. kończył się ubezpieczonej okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych wypłacanego przez Urząd Pracy. W związku z tym ubezpieczona wniosła o zmianę daty, od której nastąpiło przyznanie jej świadczenie przedemerytalnego na dzień 27 stycznia 2017r. (odwołanie z dnia 11 maja 2017 roku, k. 2 – 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 29 maja 2017r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 24 lutego 2017r. odmówił ubezpieczonej prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ dołączone do wniosku dokumenty nie dawały podstaw do ustalenia przyczyn rozwiązania stosunku pracy. Oryginał świadectwa pracy z dnia 24 marca 2017r., wystawiony przez (...) sp. z o.o., który wskazywał przyczynę oraz podstawę prawną rozwiązania stosunku pracy zgodnie z wymaganiami ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, ubezpieczona przedstawiła dopiero w dniu 5 kwietnia 2017r. Wobec tego zaskarżoną decyzją z dnia 21 kwietnia 2017r. świadczenie zostało przyznane od dnia 6 kwietnia 2017r. i wedle organu rentowego jest to stanowisko prawidłowe. Dla uzasadnienia zaprezentowanego stanowiska Zakład zacytował treść art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych oraz powołał się na stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 28 sierpnia 2014r. (sygn. akt III AUa 1201/13), z którego wynika, że ubezpieczony, który złożył wniosek o prawo do świadczenia przedemerytalnego już w dacie złożenia wniosku powinien spełniać nie tylko wszystkie warunki wymagane do przyznania tego prawa, ale też dołączyć do tego wniosku dowody uzasadniające jego żądanie (odpowiedź na odwołanie z dnia 29 maja 2017 roku, k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. R., ur. w dniu (...), była zatrudniona od 2 listopada 2000r. do 31 sierpnia 2014r. w (...) Sp. z o.o., a od 1 września 2014r. do 30 września 2015r. w (...) sp. z o.o. i wykonywała pracę na stanowisku asystenta menadżera restauracji. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy pracodawca w dniu 30 września 2015r. wystawił ubezpieczonej świadectwo pracy, w którym wskazał, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę (art. 30 § 1 pkt 2 k.p.) (świadectwo pracy z dnia 30 września 2015r., k. 11 akt ZUS).

Ubezpieczona wystąpiła do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z pozwem skierowanym przeciw (...) sp. z o.o., żądając sprostowania świadectwa pracy. Tenże Sąd po rozpoznaniu sprawy wydał w dniu 11 sierpnia 2016r. wyrok nakazujący pracodawcy sprostowanie świadectwa pracy poprzez dopisanie w punkcie dotyczącym ustania stosunku pracy, że do rozwiązania umowy o pracę doszło z przyczyn niedotyczących pracownika w rozumieniu ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. (...) sp. z o.o. wniosła jednak apelację od wskazanego wyroku i w związku z tym sprawa była przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy, który wyrokiem z dnia 14 marca 2017r. oddalił apelację (wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 11 sierpnia 2016r. oraz Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 marca 2017r., k. 77 akt ZUS).

Sprostowane świadectwo pracy zgodne z wyrokami w/w Sądów pracodawca (...) Sp. z o.o. wystawił w dniu 24 marca 2017r. i przesłał ubezpieczonej (świadectwo pracy z dnia 24 marca 2017r., k. 78 akt ZUS).

H. R. w okresie od 2 lutego 2016r. była zarejestrowana w Urzędzie Pracy (...) W. jako osoba bezrobotna i pobierała zasiłek (zaświadczenia Urzędu Pracy (...) W. z dnia 18 stycznia 2017r., k. 13 i 15 akt ZUS). W dniu 26 stycznia 2017 roku złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o świadczenie przedemerytalne, do którego dołączyła informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych, świadectwo pracy z (...) sp. z o.o. z dnia 30 września 2015r. oraz dwa zaświadczenia z Urzędu Pracy (...) W. z dnia 18 stycznia 2017r. (wniosek z załącznikami, k. 1 – 15 akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przeprowadził postępowanie wyjaśniające dotyczące okresów ubezpieczenia H. R.. W jego trakcie skierował do ubezpieczonej pismo z dnia 1 lutego 2017r. informujące, że termin wydania decyzji został przesunięty i wezwał do przedstawienia w terminie 14 dni korekty świadectwa pracy z dnia 30 września 2015r. wystawionego przez (...) sp. z o.o. zawierającego przyczynę rozwiązania stosunku pracy. We wskazanym piśmie organ rentowy poinformował również, że niedostarczenie dodatkowych dowodów w określonym terminie spowoduje wydanie decyzji na podstawie posiadanych dowodów (wezwanie do przedłożenia dodatkowych dowodów z dnia 1 lutego 2017r., k. 61 akt ZUS).

H. R., pomimo wezwania, nie przedstawiła żadanego dodatkowego dokumentu. W rozmowie telefonicznej z pracownikiem ZUS oświadczyła, że takiego dokumentu nie dostarczy (notatka służbowa z dnia 8 lutego 2017r., k. 63 akt ZUS). Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 24 lutego 2017r. odmówił ubezpieczonej przyznania świadczenia przedemerytalnego z uwagi na niezłożenie dokumentu pozwalającego na ustalenie przyczyn uzasadniających rozwiązanie stosunku pracy (decyzja z dnia 24 lutego 2017r., k. 75 akt ZUS). Ubezpieczona w dniu 29 marca 2017r. skierowała do ZUS pismo zatytułowane „Odwołanie”, w którym zakwestionowała decyzję z dnia 24 lutego 2017r. i dołączyła do niego kopię sprostowanego świadectwa pracy z dnia 24 marca 2017r. oraz wyroki: Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 11 sierpnia 2016r. oraz Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 marca 2017r. (odwołanie z dnia 29 marca 2017r. z załącznikami, k. 76 – 78 akt ZUS). Następnie w dniu 5 kwietnia 2017r. złożyła w ZUS oryginał świadectwa pracy z dnia 24 marca 2017r. (pismo z dnia 5 kwietnia 2017r. z załącznikiem, k. 82 – 83 akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 21 kwietnia 2017 roku, znak: (...), przyznał H. R. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 6 kwietnia 2017 roku, tj. od dnia następnego po dniu, w którym został złożony wniosek wraz z wymaganymi dokumentami (decyzja z dnia 21 kwietnia 2017 roku, k. 86 akt ZUS). H. R. złożyła odwołanie od wskazanej decyzji (odwołanie z dnia 11 maja 2017 roku, k. 2 – 3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny w sprawie, który nie był sporny, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów zgromadzone w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ich autentyczność, jak również zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy, nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...)Oddział w W. z dnia 21 kwietnia 2017r., znak (...), było w części uzasadnione, a w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

W rozpatrywanej sprawie spór między stronami postępowania dotyczył nie kwestii spełnienia przez ubezpieczoną przesłanek uprawniających do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 170), ale daty, od której to świadczenie powinno być H. R. przyznane. Dla rozstrzygnięcia tej kwestii kluczowy jest art. 7 wymienionej ustawy, który w ustępie 1 wskazuje, że prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3 i 4. Ustępy 3 i 4 stanowią z kolei, że do wniosku dołącza się dowody uzasadniające prawo do świadczenia przedemerytalnego, w tym decyzję o utracie prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub informację o upływie 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o

którym mowa w art. 2 ust. 3, a także dowody wymagane do ustalenia prawa do emerytury oraz jej wysokości, określone przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 3). W przypadku osoby, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a, do wniosku dołącza się również zaświadczenie właściwego organu potwierdzające nieprzerwane pobieranie przez okres co najmniej 365 dni świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego, lub zasiłku dla opiekuna, utratę prawa do nich z powodu śmierci osoby, nad którą opieka była sprawowana, a także datę ustania tego prawa (ust. 4).

Zgodnie z powołanym art. 7 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w art. 7 ust. 3. W piśmiennictwie przyjmuje się, co Sąd Okręgowy w pełni aprobuje, że na gruncie tego przepisu można wyróżnić cztery sytuacje procesowe: 1) gdy strona składa wniosek wraz z kompletem dokumentów niezbędnych do ustalenia prawa; 2) gdy strona składa wniosek bez niektórych dokumentów i na wezwanie organu rentowego, w terminie przez ten organ zakreślonym uzupełnia braki dowodowe; 3) gdy strona składa wniosek bez niektórych dokumentów i na wezwanie organu rentowego dołącza dokumenty, ale z uchybieniem terminu wyznaczonego przez organ, i wreszcie 4) gdy strona składa wniosek bez niektórych dokumentów, ale na wezwanie organu nie usuwa braków dowodowych. W pierwszym przypadku prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje od dnia następnego po dniu złożenia kompletnego wniosku. W przypadku drugim jest identycznie. Strona korzysta z zasad oficjalności i informowania stron postępowania, zgodnie z którymi nie ma obowiązku znajomości całokształtu unormowań i zasad wykazywania swego uprawnienia przed organem. Jeśli tylko dołoży staranności w uzupełnieniu wymaganych dokumentów, organ będzie obowiązany przyjmując pewną fikcję prawną, że już w dniu złożenia wniosku posiadał wszystkie niezbędne dokumenty. W przypadku trzecim organ również posiada wszelkie niezbędne do rozpoznania sprawy dokumenty, ale to z winy strony nie został dochowany termin na ich uzupełnienie. Strona więc będzie obciążona materialnoprawnymi następstwami przekroczenia terminu. Za dzień złożenia wniosku wraz ze wszystkimi niezbędnymi dokumentami organ rentowy zmuszony będzie uznać dzień, w którym faktycznie dysponował zarówno wnioskiem strony, jak i złożonymi przez nią kompletnymi dokumentami. Pierwszym dniem będzie więc dzień następujący po dniu, w którym strona z uchybieniem wyznaczonego przez organ terminu złożyła do akt administracyjnych ostatni niezbędny dokument. W ostatniej, czwartej sytuacji, organ rentowy w związku z milczeniem strony w zakresie przedstawienia niezbędnych dokumentów postąpić powinien dwojako: 1) jeżeli brakujące dokumenty nie należą do dokumentów, którymi władza wyłącznie strona, powinien w urzędzie prowadzić postępowanie wyjaśniające narażając tym samym stronę na znaczne nawet opóźnienie w uzyskaniu dokumentów, a tym samym w początkowej dacie przysługiwania świadczenia przedemerytalnego, oraz 2) jeżeli brakujące dokumenty znajdują się w wyłącznym władaniu strony lekceważącej wezwanie organu, powinien wydać decyzję odmawiającą ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego („Komentarz do ustawy o świadczeniach przedemerytalnych” Alicja Kopeć, Wojciech Maciejko, Marcin Wojewódka, rok wydania: 2008, Wydawnictwo: C.H. Beck, wydanie: 1).

Z treści zacytowanych przepisów oraz odnoszących się do nich poglądów wynika jednoznacznie, że prawo do świadczenia przedemerytalnego powstaje następnego dnia po złożeniu wniosku wraz z wymaganymi dokumentami, a nie z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2012r., II UK 209/11). Oznacza to więc, że cytowany wcześniej przepis art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, odmiennie niż określający początkowy moment powstania prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych art. 100 ust. 1 tej ustawy, nie wiąże powstania prawa do świadczenia przedemerytalnego z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, lecz zawsze z dniem złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami, wskazując kategorycznie, iż prawo to ustala się od następnego dnia po dniu złożenia wniosku

wraz z wymaganymi dokumentami. Wymagane dokumenty wymienia przepis art. 7 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wskazując, że konieczne jest dołączenie do wniosku o przyznanie świadczenia przedemerytalnego dowodów uzasadniających prawo do tego świadczenia, w tym decyzji o utracie prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub informacji o upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3, a także dowodów wymaganych do ustalenia prawa do emerytury oraz jej wysokości, określonych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 748 ze zm.).

W przedmiotowej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości, że H. R. składając w dniu 26 stycznia 2017 roku wniosek o świadczenie przedemerytalne nie przedstawiła wszystkich dowodów wskazanych w art. 7 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Ten, którego brakowało to dokument potwierdzający, że do rozwiązania stosunku pracy u ostatniego z pracodawców (...) Sp. z o.o. doszło z przyczyn nie dotyczących pracownika. Świadczenie pracy z dnia 30 września 2015r. takiej informacji nie zawierało, pracodawca wskazał w nim bowiem jedynie, że do ustania stosunku pracy doszło za wypowiedzeniem przez pracodawcę. Oczywistym jest, że nie jest to tożsame z rozwiązaniem stosunku pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Wobec tego H. R. została wezwana przez organ rentowy, aby przedstawić korektę świadectwa pracy z dnia 30 września 2015r., ale w określonym terminie tego nie uczyniła, co potwierdza pismo ZUS do niej skierowane i notatka służbowa pracownika ZUS. W związku z tym, zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy nie miał możliwości, aby przyznać prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 27 stycznia 2017r. Jednocześnie nieprawidłowa jest wskazana w zaskarżonej decyzji data 6 kwietnia 2017 roku jako ta, od której Zakład zdecydował ostatecznie o przyznaniu świadczenia. Ubezpieczona zanim w dniu 5 kwietnia 2017r. przedstawiła oryginał skorygowanego świadectwa pracy wcześniej, bo 29 marca 2017r. złożyła w organie rentowym kopię tego dokumentu oraz wyroki Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy i Sądu Okręgowego w Warszawie prawomocnie nakazujące (...) Sp. z o.o. sprostowanie świadectwa pracy poprzez dopisanie w punkcie dotyczącym ustania stosunku pracy, że do rozwiązania umowy o pracę doszło z przyczyn niedotyczących pracownika w rozumieniu ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Wobec faktu, że art. 7 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie wskazuje, że jedynymi mogącymi podlegać uwzględnieniu dowodami są świadectwa pracy, Sąd przyjął, że dowodem tak samo istotnym jak świadectwo pracy i potwierdzającym fakt zakończenia stosunku pracy w trybie wynikającym z ustawy z dnia 13 marca 2003r., jest wyrok Sądu, który stał się podstawą do skorygowania świadectwa pracy. Zdaniem Sądu, organ rentowy nie miał podstaw, aby ten dokument zlekceważyć i przyjąć, że nie jest on wystarczający, by uznać, że ubezpieczona przedstawiła wszystkie konieczne dowody potwierdzające jej prawo do świadczenia przedemerytalnego. Tym samym wskazane świadczenie powinno być jej przyznane od dnia następnego po 29 marca 2017r., tj. od 30 kwietnia 2017r., zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Odnosząc się do argumentacji H. R., że składając w dniu 26 stycznia 2017r. wniosek o świadczenie nie miała możliwości przedstawienia skorygowanego świadectwa pracy, Sąd wskazuje, że argumentacja ta nie zmienia przedstawionej oceny. Ubezpieczona, gdyby nie zagubiła, mogła przedstawić wypowiedzenie umowy o pracę, jeśli potwierdzało ono, że do rozwiązania z nią stosunku pracy doszło z przyczyn jej niedotyczących. Natomiast, jeśli między stronami stosunku pracy istniał spór co do tego, czy przyczyny rozwiązania umowy o pracę dotyczyły pracownika czy też nie, to organ rentowy, który za to nie ponosi odpowiedzialności, nie miał możliwości, uwzględniając treść art. 7 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, przyznać tego świadczenia od daty 27 stycznia 2017r. Wprawdzie w tej dacie H. R. spełniała już wszystkie przesłanki, na które wskazuje art. 2 w/w ustawy, niemniej jednak, jak było wskazywane, art. 7 ust. 1 ustawy wiąże powstanie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, lecz zawsze z dniem złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami.

H. R. wymagane dokumenty przedstawiła dopiero w dniu 29 marca 2017r. Wobec czego nie zaistniał żaden z wcześniej opisywanych przypadków, w których organ rentowy byłby zobowiązany przyznać prawo do świadczenia od 27 stycznia 2017 roku, tak jak wnioskuje ubezpieczona. Jednocześnie jednak, nie było podstaw, aby świadczenie nie zostało przyznane od dnia następnego po dniu złożenia prawomocnych wyroków w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy,

tj. od 30 kwietnia 2017 roku. W tym więc zakresie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję. W pozostałej zaś części, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., nastąpiło oddalenie odwołania z przyczyn opisanych.